

Невихована мавпа

На вході до храму, просто під головними воротами, що потопали в плетиві жовтих бугенвілій, їй на голову стрибнула мавпа. Справжнісінька мавпа — здоровенна, небезпечна та зовсім не схожа на симпатяг із мультиків, якими вона їх уявляла. Крики, які видавала при цьому мавпа, дужче скидалися на озвучку поганого трилера.

Чоловік саме заносив до храму мішки з рисом. Почув і, не роздумуючи, кинувся на допомогу, бо крики, які видавала вона сама, були не набагато кращими за мавпячі. На щастя, на голові в неї був солом'яний капелюх — великий та кумедний, із вишитим на полях написом «Kisses» — який подруги подарували перед від'їздом. Саме капелюх урятував її від подряпин та уколів від сказу.

Без зайвих роздумів чоловік зірвав капелюх разом із мавпою з її голови та пожбурих у зарості бамбука за воротами. Мавпа ображено скрикнула.

— Я б на вашому місці з фруктами так просто не гуляв, особливо на території в'ату, — сказав чоловік та, пересвідчившись, що з нею все гаразд, повернувся до своїх мішків. — Хоча, звісно, якщо ви любите тварин... Вона припинила ошелешено обмацувати власні голову та шию й подякувала рятівникові.

У прозорому пластиковому пакеті в неї справді були банан та кілька мангостинів, які вона не встигла з'їсти в поїзді. Там само, у поїзді, вона завдяки найдешевшому мобільному пакету дізналась, що «ват» тайською означає «храм», і саме в цьому ваті дуже багато мавп.

— Вам, до речі, он туди. Бачите стежину? — сказав чоловік. — Бувайте!

— А як ви зна...? — почала вона, але чоловік уже закинув мішки собі на плечі та зник за однією з храмових будівель.

Вона роззирнулася. Десять іздалеку, з-за бананових дерев із лапатим листям, чувся мелодійний речитатив, як і в більшості ватів, де вона встигла побувати за ці кілька днів. Чи то їй просто так щастило на молитви...

Треба подзвонити мамі, подумала вона. Просто зараз, бо хто знає, на якому етапі доведеться здавати телефони. Точно ж на самому початку ретриту, так на сайті писали.

Вона ще раз озирнулася, вийшла за ворота в ліс, щоб точно не порушити жодного правила, та приготувалася розпочати відеодзвінок.

У кущах щось зашурхотіло, потім знову. Щось хотіло поласувати смачненьким мангостином.

— Що ж, почнемо з жертвоприношення володарям джунглів, — усміхнулася вона їй, діставши фрукти з пакета, поклала їх на землю коло кущів.

Не встигла вона відійти на безпечну відстань, як лапа постраждалої мавпи навпомацки знайшла банан та милостиво прийняла його в жертву.

Речитатив не стихав. Вона відчула, як на душі стає спокійніше. Приїхати сюди на десятиденний медитаційний ретрит було дуже правильною ідеєю...

РИТМ

«Приїхати сюди було дуже поганою ідеєю! — написала вона за тиждень у блокноті, хоча писати, як і читати, під час ретриту було заборонено. — Бачити все це не можу!»

Блокнот, як і ручку, ніхто не мав бачити. Вона визирнула у вікно, ще раз перевірила, чи добре застебнула москітні сітки, і подивилася на годинник. Рівно десята година вечора, тобто там, удома, лише п'ята...

За вікном її колишньої кімнати, за кілька тисяч кілометрів від неї, саме має голосно бити годинник. Сонце, мабуть, саме заходить за купол церкви, фарбує небо в помаранчеві, рожеві та коралові відтінки. А в повітрі вже пахне весною — принаймні так казала мама під час останньої розмови, перед тим як вона мусила здати на реєстрації свій телефон і пообіцяти десять днів зберігати мовчання, прокидатись о четвертій ранку та медитувати.

Про обіцянку вона пожалкувала дуже скоро. Перші два дні вона сумлінно прибирала шалу* після йоги, не говорила, не витріщалася на інших гостей храму, не запізнювалася на ранкові заняття, не, не, не... Ішла на вранішню медитацію з дитячою надією щось нарешті відчувати — щось, крім нервового напруження, страху, самотності, спазмів у горлі та у шлунку. Сподівалася, що правила вату справді їй допоможуть — як допомогли всім тим, хто лишив схвальні відгуки про цей ретрит на Тріпадвайзері.

Виконувати більшість правил було доволі просто — убивати нікого вона не збиралася, наркотиками не цікавилася, сексу ні з ким не планувала, навіть мовчати виявилось доволі легко, бо сказати їй було нічого. Але решта...

* *Shala* (санскр.) — дім. Зазвичай так називають місце — кімнату, студію чи альтанку, — де проходять заняття йогою. — Тут і далі примітки авторки, якщо не вказано іншого.

На третій їй нестерпно захотілося прокинутись у зручному ліжку, з нормальною м'якою подушкою замість дерев'яної. Хотілося увімкнути музику, почути власний голос, подивитися на себе у дзеркало, хоч вона й була впевнена, що нічого приємного вона там не побачить — обличчя знову обгоріло, губи потріскалися, довге темне волосся, яке вона безуспішно намагалася збирати у вузол на маківці, знову прилипло вологими пасмами до шиї. Блакитні «лялькові» очі, які так лякали деяких людей, тепер, найімовірніше, ще й червоні через брак сну...

Ще більше чомусь хотілося смаженої картоплі — якої завгодно, хоч домашньої, хоч тієї, що йде на додачу до соковитого бургера. Хрумкої, присипаної сіллю, з гострим соусом. Хотіти її вона почала, здається, ще вві сні, перед тим як прокинулася від дзвонів, що будили ват о четвертій ранку.

Нічого із цього їй, звісно, було не можна ще сім нестерпно довгих днів, які тепер здавалися цілим життям — невеселим та позбавленим простих радощів, наприклад, тієї ж таки картоплі...

Під час медитації, на яку вона йшла вже не з надією, а з роздратуванням через усе довкола, їй раптом відкрилася гірка правда. У ваті серед лісу, повного комарів та гігантських тарганів, вона опинилася саме тому, що надто часто казала собі «ні». Тож додати ще з десятків нових заборон було, мабуть, не найкращим рішенням.

Після сніданку, коли була її черга мити підлогу в шалі після вранішньої йоги, вона, переконавшись, що поряд нікого немає, почала тихенько мугикати собі під носа якусь приємну знайому мелодію. Працювати стало веселіше, хоча ще веселіше, звісно, було б під справжню музику та з кимось, з ким можна бризкатися водою та просто дуркувати замість миття підлоги. Коли листя плюмерії було прибрано, дерев'яну підлогу шали вимито, а килимки складено, вона нарешті зрозуміла, звідки знає цю мелодію — її грав фургончик із морозивом на сусідній вулиці в Бангкоку. Від згадки про морозиво її настрій знову погіршився.